

MARKÓ BÉLA

Mediterrán jelek

*Az ujjaim közt szétmorzsolt növények
felejtethetetlen citromillata,
s ha érintésemre mégis föléled
a tenger mélyén alvó Ithaka,*

*megsillannak a rég homokba süllyedt
aranypajzsok és ezüstfegyverek,
a hullámokból sorra visszatűnnek
az elrejtőzött szörnyek s istenek,*

*mert úgy, ahogy az illat a levélben
ott van bezárva, és alig szivárog,
ha szét nem rontom, rég elmúlt világok*

*nyüzsögnek némán odalent a mélyben,
s kétezer éve várnak megtöretlen
egy kagylómintás, hullámzó szövetben.*

Hajnali úszás

*Rugalmas, hűvös nyelvével a tenger
végignyálja az érdes homokot,
sötét gyomrában tört kagyló ropog,
s kóstonlgat el nem múló türelemmel,*

ha lassú, álomittas karesapással
csak úszkálók a jövő peremén,
a halál nedves szája szögletén,
és küszködöm a kéesszürke nyállal,

mi elborít időnként, majd ahogy
fehér darázsfészekként a habot
még félrehajtom, ismét elsimulnak

a hullámok, a víz megint ragyog,
és mindig éhes, mindig jóllakott
szájából most még tagjaim kihullnak.

Makedón szonett

Ez is lehet haza? Tehát: örök?
A szürke olajfák s kabóca-lárvák?
Hogy makedón vagy, de mégis görög?
S hogy az oleánder hulló virágát,

mint drága selymet, csak úgy széttapossák?
És minden kékből van, még a homok-
fehér vagy kagylószürke is. Lemossák
a hullámok, s a távoli romok

is kékek mind. Nagy Sándor otthona?
Hiába próbálom, a képzelet
cserbenhagy most. Mert hát innen hova

kellene elvágódnom? Nem lehet.
Hazám? Csak ha az ember elmehet,
s majd megtér. De ez: megtartó csoda!

Görög fecskék

*Augusztus van. Reggeltől estig hordják
a táplálékot, tücsköt-bogarat,
s akárcsak otthon, az eresz alatt
ugyanúgy tátogatnak a fiókák.*

*Fogalmam sincs, errefelé a fecskék
délebbre vándorolnak-e. Talán
itt már a morzsát Isten asztalán
télen is meglelik. Miért keresnek*

*a biztonságot máshol? Vagy pedig
nem is a biztonságot keresik,
hanem valami mást? Felgyúl s kilobban*

*a kívánság? És mi számít? A hely,
hogy honnan s meddig vándorolnak el?
Vagy ők? Megnézem majd egy lexikonban.*

Úszólecke Balázssal

*A fontos az, hogy átengedd magad
a tengernek, s ne ellenkezz vele,
mert könnyen legyűr roppant ereje,
kidob, ha kedve van, vagy elragad*

*s lehúz, hiába rúgod, öklözöd,
téped vagy rángatod, úgysem lehet
így meghajlítani, a képzelet
többet segít, mert ujjai között*

*úgy morzsol szét, mint apró csigát,
hogyha markába fog s vergődni lát,
de nem ront szét, hanem csak alakít*

*és ő is alakul, ha el tudod
képzelní, hogy emészt, ürít, szuszog,
s ha érzed már hatalmas izmait.*

Este az Égei-tengeren

*A kifakuló sirályok az égen
hatalmas, tépett vászondarabok,
ki tudja, mire nyitnak ablakot,
ha függönyként meglebbenek a szélben,*

*külön sodródó testek, csőrök, szárnyak,
mert rész csak minden, semmi sem egész,
szélmentén vergődik, majd belevész
a szürkeségbe, és tán összeállnak*

*megint a részek túlfelől, ahogy
nekifeszül mind, átüt, kavarog,
s amint a könnyű függönyt félrehajtom,*

*egy arra járó isten vagy madár,
mint eltikkadt medúzát, megtalál
a vízbe lassan visszacsúszó parton.*